

"לדורות"

סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל שאלון לרישום קורות ניצולת השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית

וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

אנו מודים לך מראש על הנכונות לשיתוף הפעולה.

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: טבס	שם פרטי: שרה
------------------	-----------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

יש לרשום שמות ומקומות באותיות בדפוס (גם בלועזית) במקומות המסומנים

שם משפחה לפני המלחמה או בתקופתה: בייק	בלועזית Baik	שם נעורים: בייק
שם פרטי לפני המלחמה או בתקופתה: שרה שורה	בלועזית Sara	מין: ז / י
מקום לידה (ישוב, מחוז): קייב	בלועזית Kiev	תאריך לידה: 25/4/1935
שם פרטי של האב: אהרון	שם פרטי ושם נעורים של האם: צילה פליסק	ארץ לידה: אוקראינה
שם פרטי של האישה/הבעל (אם היה/תה נשוי/נשואה לפני המלחמה): שם נעורים של האישה:		
מגורים קבוע לפני המלחמה: קייב	בלועזית Kiev	ארץ המגורים: אוקראינה
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה:	מקצוע לפני המלחמה:	חבר בארגון או בתנועה:
מקומות מגורים בתקופת המלחמה (ישוב, מחוז, ארץ): צ'לבניסק, סאדאקה		
האם היית בגטאות? אילו ומתי?		
האם היית במחנות? אילו ומתי?		
מקום השחרור: סאדאקה	תאריך השחרור:	
האם שהית במחנה עקורים? שם המחנה?		לאן עברת/חזרת לאחר השחרור (ציין מקום)? קייב
מקומות/מחנות בדרך לארץ: רומניה	שנת עליה: 1991	שם האנייה (אם עלה בדרך הים):

אנא ספרי/י על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: משפחה, סביבה, ילדות ולימודים, עבודה, חברות בארגון): נא לכתוב בגוף ראשון אני, הוריי ושתי אחיותיי גרנו בקייב. גרנו בדירה ממשלתית בת חדר אחד. אבי עבד במפעל כעובד כללי, אימי הייתה עקרת בית, אני הייתי חולה מאוד. ההפרש ביני לבין אחותי הבכורה 10 שנים, וביני לבין האמצעית, הפרש של 8 שנים. לא רציתי את השם שרה, ולכן כולם קראו לי שורה למרות שבמסמכים רשום שרה.

נא ספרי/י על קורותיך בזמן המלחמה

(ציוני דרך: מעצר וגירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים ביוזנראט/תנועות נוער/מחתרת/פרטיזנים, השתתפות בבריחה/התנגדות/לחימה, האם אדם/ארגון יהודי/לא יהודי סייע באופן משמעותי להצלתך; בריחה/הגירה בכפייה, פינוי/אווקואציה למרכז ברית המועצות):

כשהתחילה המלחמה הייתי רק בת 6. אבי גויס לחזית, וכתב לאימי מכתב בו הורה לה שלא תסע לשום מקום. ב-1941. 8. כולנו ברחנו אימי, 3 הילדים ואבא של אימי לעיר גניצק באוקראינה. משם נסענו לסיביר. בדרך חליתי בשנית, והורידו אותנו מהקרונ בעיר בירדאוש. לאחר החלמתי, היו לי קשיים בהליכה, ובעיות בלב. עברנו לעיר סאדקה. התחלתי ללמוד בבית ספר בגיל 8, זה היה בית ספר כללי של גויים ויהודים. אמי עבדה בבית חולים והייתה מביאה לנו אוכל. היא הייתה מחביאה אותנו בכיס שהכנינו בתחתונים. כשאחותי בת ה-16, התחילה לעבוד, היה לנו קל יותר מבחינת כלכלית, היא עבדה במפעל ללחם. על אבי לא ידענו דבר. בדרך הארוכה שעברנו, לסבי קפאו הרגליים והתחילה לו גרגרינה והוא מת בסאדקה. ב-1944 כשחשבנו ששיחררו את קייב, אימי לקחה אותנו בחזרה הביתה, אך כשחזרנו הייתה עדיין מלחמה וביתנו היה תפוס על ידי אנשים אחרים. ישנו מחוץ לבית עד שאימי השיגה אישור והוציאו את האנשים ההם מביתנו ואנחנו חזרנו לביתנו. ב-1948 אבי חזר הביתה. הוא היה פצוע מהמלחמה והיה בבית חולים, זמן רב.

אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

(ציוני דרך: השחרור וחזרה הביתה, חיים אחרי המלחמה, בריחה, העפלה/ עלייה):

לאחר המלחמה סיימתי בית ספר ונסעתי ללמוד באוניברסיטה בלנינגרד, כיום סנט-פטרבורג. למדתי שם בבית ספר טכני, כי לא הצלחתי להתקבל לאוניברסיטה. למדתי תיקון מכשירי סרטים. לאחר שסיימתי חזרתי לקייב, עבדתי שם כמהנדסת בפרויקט באוניברסיטה. ב-1959 התחתנתי, וגרנו יחד עם הוריי מעט זמן עד שקיבלנו דירה מהמפעל שבו בעלי עבד. גרנו שם מ-1977 עד 1991. הבית שבו חיינו היה בתנאים לא טובים, אך עם מה שהיה חיינו. בתנו נולדה ב-1960 וכך חיינו שלושתינו יחד בדירת שני חדרים. המשפחה של גיסי עלתה לישראל. לא ידענו דבר על ישראל, באותה התקופה אך החלטנו לעלות גם כן. אחותי הבכורה נפטרה ואחותי האמצעית גרה כיום בארה"ב

נא ספרי/י על חיך בארץ

(ציוני דרך: לימודים/ תעסוקה, שירות צבאי, פעילות ציבורית או תרבותית, משפחה/ דורות המשך וכו'):

עלינו לישראל ב-1991 והגענו לקרית אתא. תחילה שכרנו דירה ואז עברנו לדירת עמיגור בה אנחנו חיים מ-1995. הגענו לישראל יחד עם בתי, בעלה ובנם, כלומר הנכד שלנו. בעלי עבד ביער, כרת עצים ובגלל מחלת הדיפרטריה, הפסיק לעבוד וקיבל 75% נכות. אני הייתי עקרת בית, טיפלתי בנכד ובבית. כיום אני ובעלי שנינו פנסיונרים. הנכד שלי סיים טכניון לאחר שירות צבאי. בתי עובדת אך לא במקצוע שלה כמהנדסת אלא בחנות בגדים. בבית כאן, אנו גרים ארבעתינו, אני, בעלי, בתי ונכדי.

ראיון: אנה גולין
קרית ים. נובמבר 2009

עריכה: קרן אלמוג